ernstig en indrukwekkend aan, zooals een ambtenaar steeds ziet naar dengene, die hem in zijn functie als landsdienaar komt bezoeken.

„Heb ik de eer, Mijnheer Veelner . . ." begon ik.

„Dat is mijn naam," gaf de goedgekleede en rijksdaalders-leenende ambtenaar ten antwoord. „Gaat U zitten."

Met een hautain gebaar, dat toch niet geheel van een zekere hoofsche welwillendheid was vrij te pleiten, wees hij mij een stoel aan. De man van het tafelmes schudde zijn vriend de hand en verliet daarna de kamer, zonder verder naar mij om te zien.

„Waarmede kan ik U van dienst zijn?" vroeg Veelner, nadat ik gezeten was.

Ik nam direct een gemoedelijken toon aan.

„Zeg, ouwe jongen, zou je niet een flink duitje willen verdienen?"

„Ik begrijp niet, wat U bedoelt. Ik ben hier op het ministerie in mijn functie van ambtenaar en daarbij komt geen geldverdienen ten eigen bate te pas! Ook moet ik U verzoeken, op een minder gemeenzame wijze tot mij te spreken," antwoordde de ambtenaar, mij met een doorborenden blik aanziende.

„Kom, kom, gladde vogel, houd je nou maar niet zoo eerlijk. Ik weet er alles van! Niet iedereen kan z'n mond houden! Ik weet, dat je meermalen een mooi centje hebt binnengehaald! Ik kan 't bewijzen ook, als 't moet . . . . Maar daarover behoef je niet bang te zijn! Ik ben een toffe jongen, die zelf ook graag wat verdient en 't daarom een ander ook gunt. Dan moet de Staat zijn ambtenaren maar beter betalen! Wat zeg jij!"

„Nu is 't genoeg, mijnheer," brak Veelner vertoornd af. „U is bij mij aan het verkeerde kantoor, als U knoeierijen in den zin hebt." — Ik achtte 't nu raadzaam, om een dreigenden toon aan te slaan.

„Pas op, kereltje. Ik kan je ongelukkig maken, als ik wil. 't Kost je je baantje en je gaat de doos in bovendien, als ik vertel wat ik weet."

Deze woorden maakten echter geenerlei indruk. Veelner drukte op een electrisch belletje en gaf den verschijnenden bode last, om mij buiten de deur te zetten, waaraan de man zonder veel complimenten voldeed.

In een ommezien stond ik weder op straat. Ik was nu stellig overtuigd, dat de ambtenaar geen extra-inkomsten trok uit minder eerlijke zaken, daar hij anders tegenover mijn dreigementen en verkapte beschuldigingen niet zulk een besliste houding aangenomen zou hebben. Ik besloot daarom, mijn onderzoekingen bij de vrouw van Veelner voort te zetten, want aan de mysterieuze zuinigheid dezer dame hechtte ik weinig geloof.

Ik achtte 't verstandig, om eerst de dienstbode uit te hooren, daar deze mij ongetwijfeld wel eenen ander omtrent de levenswijze harer Mevrouw zou kunnen vertellen. Ik wandelde daarom naar de straat, waar de Veelners woonden — een heel nette straat in het betere deel van Duinoord, het bolwerk der gegoede Haagsche burgerfamilies. De dienstbode der familie Veelner was juist in druk gesprek gewikkeld met een groentenboer en weifelde klaarblijkelijk in hare keus tusschen jonge peentjes en asperges, welke laatste groente op het menu eener zuinige huisvrouw slechts zelden voorkomt. Druiven en fijne tafelperen lagen reeds in het mandje der dienstbare opgestapeld, en ik berekende, dat het dertigvoud van zulk een inkoop reeds een groot deel van het salaris des heeren Veelners verslinden moest! Op welke wijze zou ik nu trachten met Aaltje of Mina in contact te komen! Ik probeerde de manier, die ik eens van een slagersjongen had afgezien en bracht twee vingers van mijn rechterhand aan mijn mond, waarna ik een schel gefluit uitstiet. Groentenboer en dienstbode keken in mijne richting. Ik had dus aanvankelijk succes! Dit verhoogde mijn moed en ik begon verliefde lonkjes en kushandjes te geven.

„Kijk die gekke vent daar eens," schaterlachte de keukenprinses. „Wat een engerd." Door deze uitroepen liet ik mij echter niet uit het veld slaan, doch ik zette mijn sympathiebetuigingen integendeel met vernieuwde kracht voort.

„Nou, mot je nog peentjes?" wendde de groenteboer zich met star-verbaasd gelaat tot zijn steeds lachende cliëntèle. „Ik geloof, dat-ie verkikkerd op je is. Ken je dien snijboon?"

„Ik heb hem nooit van mijn leven gezien," betuigde Aaltje (zoo had ik haar in mijn verbeelding gedoopt).

Een oogenblik stond ik besluiteloos op welke wijze ik een verdere toenadering zou kunnen bewerkstelligen. Ware er slechts een slagersjongen in de buurt, om mij met zijne ervaring op dienstboden-gebied van advies te dienen!

Geen slagersjongen echter, doch een ijskar bracht uitkomst! Een geringel van bellen kondigde de komst van het verfrisschende product aan, hetwelk door groentenboer en Aaltje met juichkreten werd begroet.

„Zeg, Mijnheer met je mooie sokjes en je wandelstok, je mocht ons wel eens op een ijswafel tracteeren," riep de eerste opeens, mij joviaal met de hand toewenkende.

Ik was daartoe direct bereid, noopte den ijskarreman tot stilstaan en bestelde met luider stem drie ijswafels van de grootste soort, waarvan ik er zelf ook één verorberde, ter voltooiïng van de algemeene verbroedering.

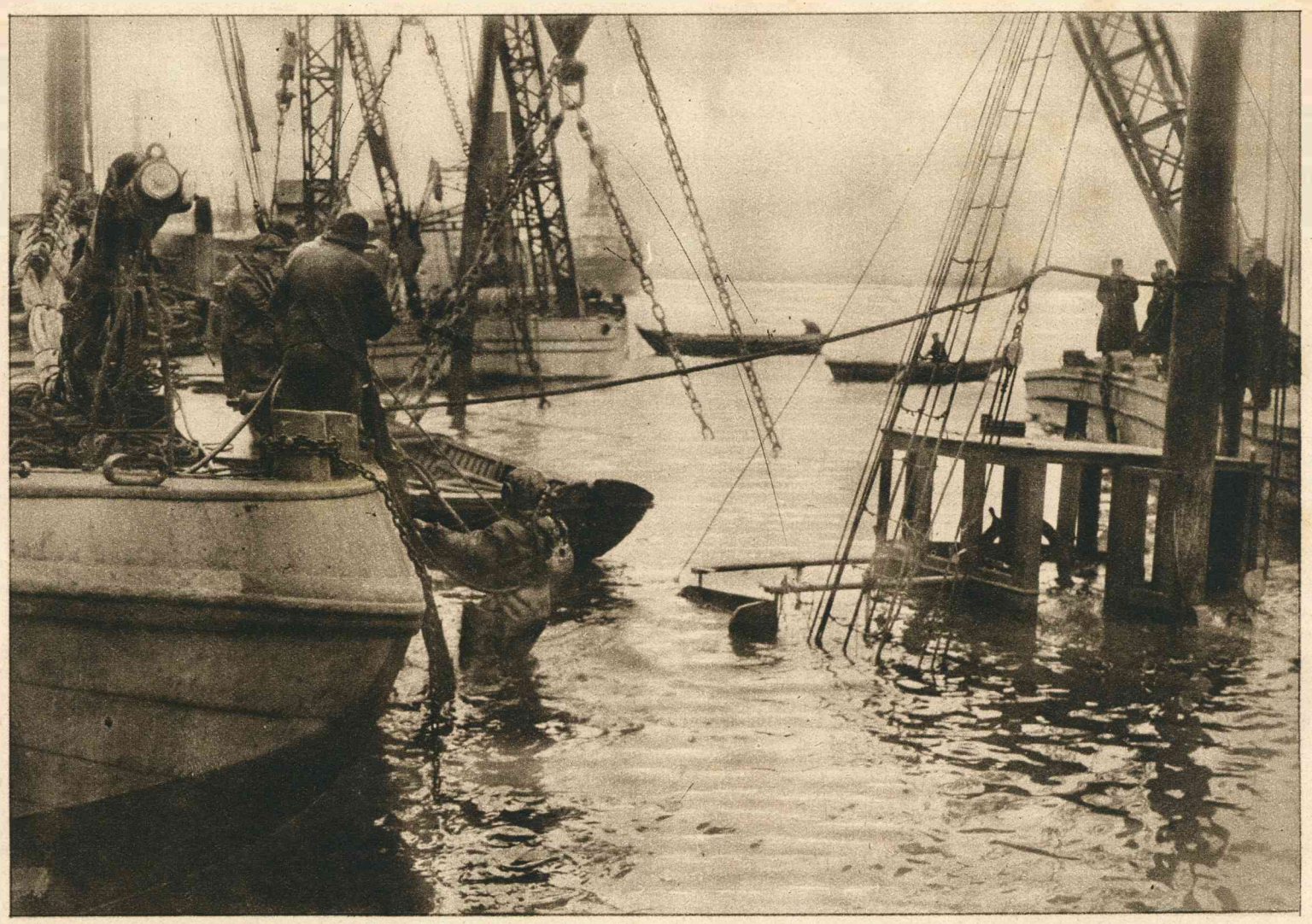

HET LICHTEN VAN DE „CORNELIA CLASINA".

Zooals men uit ons vorig nummer weet, is te Rotterdam de motorschoener „Cornelia Clasina" door een ontploffing der uit Calcium-Carbid bestaande lading, gezonken. Thans is men begonnen het vaartuig te lichten en te zoeken naar de lijken der slachtoffers. Op onze foto ziet men den bekenden duiker Sperling afdalen om een onderzoek onder water in te stellen.

Na zich verfrischt te hebben trok de groentenboer verder, om andere klanten te bedienen en liet hij mij met een veelbeteekenend knipoogje bij de steeds lachende Aaltje achter.

Tijdens het zwelgen der ijskoude massa had ik mijn plan de campagne verder opgesteld. Met een ongedwongenheid, die mijzelf verbaasde, richtte ik aan de dienstbode de pertinente vraag: „Wanneer gaan wij nu eens samen uit?" Aaltje bleef grinneken. — „Weet je wel, dat je een verdraaid aardige meid bent?" ging ik onverdroten verder. „Kom, slinger mij er nou niet doorheen", ontving ik eindelijk ten antwoord.

„Nee, ik meen 't. Ga je vanavond mee naar de bioscoop?" Dit antwoord scheen 't meisje wel te bevallen. — „Van avond kan ik niet," zeide zij, „we hebben vanavond visite."

„Morgen avond dan?" — „Ik weet ook niet, of ik dan wel vrij zal zijn. Er komen hier geregeld zooveel menschen, dat je haast nooit vroeg klaar bent. En drie avonden in de week gaat Mevrouw uit, dus dan moet ik op de kinderen passen."

„Je hebt dan wel een héél gebonden leven?"

„Ja, dat is zoo. Maar 't is een royale dienst met veel verval en de menschen zijn ook bijzonder aardig. 't Is overal ook niet alles, moet je maar denken."

Met deze eenigszins duistere filosofische beschouwing stemde ik volkomen in.

„Kan ik je misschien morgenmiddag, als je boodschappen moet doen, ergens spreken? Dan kunnen we verder bepalen, wanneer we samen uit zullen gaan?"

„O, nee, 's middags gaat mevrouw altijd uit. Dan gaat ze tennissen of theedrinken."

„Die Mevrouw van jou leidt dan wel een leuk leventje?"

„O, ja, ze geniet volop. Als ze niet uit is, dan heeft ze een huis vol menschen. Alle Mevrouwen uit de buurt komme hier graag, omdat 't zoo'n gezellige boel hier is... Maar weet je wat je doet: kom morgen na 2 uur hier aan de deur. Mevrouw is dan tòch uit en we kunnen dan verder afspreken."

KINDERHUISVLIJT

Een Sinterklaasgeschenkje, dat kinderen zelf voor hun broertjes en zusjes kunnen maken.

Nu het tegen St. Nicolaas loopt en velen er in deze tijdsomstandigheden niet aan kunnen denken iets te koopen en de broertjes en zusjes elkaar toch graag iets willen geven, kan ik ze aanraden het volgende mandje te maken. Ik zelf heb er succes mee gehad.

Ieder heeft thuis wel een stuk blik, van een cacaobus of sigarenkistje, enz., of als dat er niet is, kan men het ook van karton doen, hetgeen echter niet zoo goed gaat. — Men knippe het blik aan reepjes van plm. 2 m.M. breedte. Daarna vlecht men, om een langwerpig mandje te krijgen, de blikjes stevig tot een matje (fig. I). De blikjes moeten echter zoo lang zijn, dat ze een goed eindje buiten het matje uitsteken. Vervolgens richt men de uitstekende deelen rechtop en begint in 't rond te vlechten (fig. II). Als men tot een zeke e hoogte is gekomen, knipt men de blikjes tot even boven den rand af en buigt ze naar binnen of buiten om. Om nu nog een hengsel te krijgen, vlecht men een blikje door den zijwand, en buigt het iets om. En het mandje is gereed (fig. III).

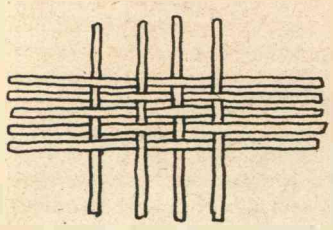

Fig. I.

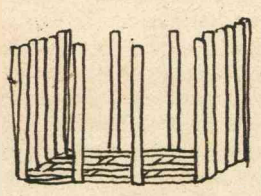

Fig. II.

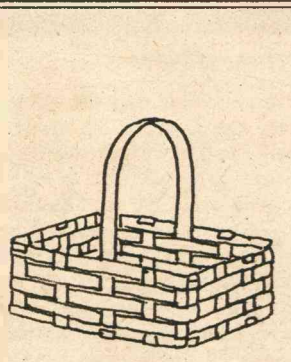

Fig. III.

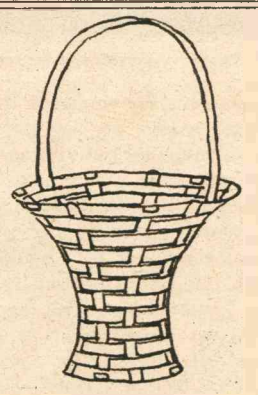

Fig. IV.

Men kan den mandjes ook andere vormen geven, b.v. rond. Men kan ze dan ook nog uitbuigen van boven en er een mooieren vorm aan geven (fig IV.). Wil men ronde mandjes dan moet men ook een ronden bodem hebben en die wordt verkregen niet door rechte maar door ronde blikjes te maken (fig. V). Men vlecht nu op dezelfde manier als bij het vierkante mandje en buigt ze weer omhoog (fig. IV). — De laatste bewerking is nu nog het vergulden of verzilveren. — Iedereen kent het lampenbrons wel, dat vroeger gebruikt werd om de petroleumlampen te vergulden. Men moet het verguldsel niet te dun maken.

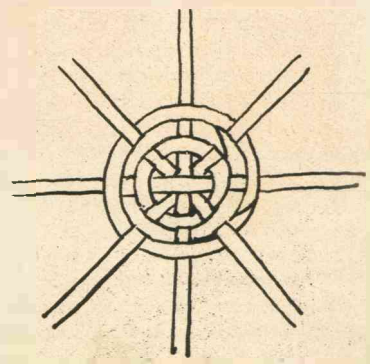

Fig. V.

Tenslotte, als het verguldsel goed droog is, kan men er nog wat in zetten, kleine bloemetjes enz., en ik geloof dat een zusje er erg blij mee zal zijn.